

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 17.

Tolvte Session.

10de Møde.

Løverdagen den 13de October Kl. 1.

(Fortsat.)

Nørgaard (fortsat): Jeg kan virkelig ikke see rettere, end at det er en noget een-
sidedig Bestemmelse. Jeg kan ikke indsee, hvor-
for der ikke ogsaa i det Mindste kan gives et
Pastorats Beboere Tilladelse til ogsaa at kunne
forlange Afløsning; jeg synes, at der bør være
gjensidige Retligheder og Pligter, idetmindste
ligger den Tanke meget nær. Dog er det ikke
denne Bestemmelse, jeg lægger størst Vægt paa,
men der er endnu i den samme Paragraph en
anden Bestemmelse, som jeg ogsaa kunde ønske
at høre den høitæredede Ministers Mening om.
Det er nemlig den, hvor der tales om, at
Folketirken overtager sig Gagens Udredelse mod
at oppebære de nævnte Afgifter. Jeg veed nu
ikke, hvorvidt det er passende i denne Lov at
indsætte en saadan Bestemmelse, men jeg kan
ikke fra mit Standpunkt see, at der kunde være
noget til Hinder for at indføre en Bestemmelse
her i denne Paragraph, som giver Tilladelse
til, at de som ønske at afgjøre denne Sag een-
Gang for alle, da kunne faae Lov til at capi-
talisere Tiendens Værdi samtidig med, at den
overgik til Ministeriets Administration. Der
er virkelig hos Mange et ikke ringe Ønske om,
at Sigt kunde stee. Jeg vil ikke gaae ind paa
at sige, om det er med Rette eller med Urrette,
men en stor Deel af Iderne staae unægtelig i
den Formening, at disse Tiendebyrder i sin

Tid dog paa en Maade ere dem urigtig paa-
lagte, eller at der er paalagt dem formeget
i Forhold til hvad der behøves til det Die-
med, hvortil Tienden er paalagt. Mange
staae i den Formening, og jeg finder, at det
kunde være en passende Begyndelse af Tiendens
Afløsning, naar man nu gav Folk, som ville
capitalisere deres Tiende, enten det nu skulde
være for det tyvedobbelte eller for det fem-
ogtyvedobbelte Beløb, Tilladelse til at gjøre det
samtidig med den foreslaaede Overdragelse, og
saaledes gjorde en Begyndelse til en frivillig
Afløsning af Tienden. Det har forekommet
mig, at en saadan Bestemmelse godt kunde høre
hjemme i denne Lov, og jeg har troet ikke at
burde undlade at bemærke, hvad der i den Hen-
seende har forekommet mig at kunne være rig-
tigt, og for Ministeriet bliver jo Forholdet det
selv samme, enten det administrerer disse Ibes-
ser eller et contant Pengebeløb, som modtages
paa eengang. Naar den samme Paragraph ta-
ler om, at der i Tiden kan stee et større Afdrag
af en Præsts Indtægter, naar Kalbet kan taale det,
forekommer det mig, at det er et noget vel-
variabelt Begreb, hvad derved forståaes, om
Kalbet kan taale det. Jeg synes — jeg skal
imidlertid ikke gaae videre ind derpaa — at
det kunde være passende, ja endogsaa rigtigt selv
for Ministeren at have en Bestemmelse i denne
Lov, som omtalte et vist Maximum af, hvad
man vilde ansee for rigtigt og tilstrækkeligt til
Gageringen af en Præst. Jeg kan selvfølgelig
nok indsee, at det isaafald maa være gradvøist,
men jeg troer ikke, at det var af Veien, om der
her i denne Lov var angivet det Maximum, som